

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

23. března 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Postup předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Důvody, pro které je možné výkon odmítnout – Článek 4a odst. 1 – Zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody – Pojem ‚soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí‘ – Rozsah – První podmíněné odsouzení – Druhé odsouzení – Nepřítomnost dotyčné osoby na soudním jednání – Zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu – Právo na obhajobu – Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – Článek 6 – Listina základních práv Evropské unie – Články 47 a 48 – Porušení – Důsledky“

Ve spojených věcech C-514/21 a C-515/21,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko) ze dne 30. července 2021, došlými Soudnímu dvoru dne 20. srpna 2021, v řízeních týkajících se dvou evropských zatýkacích rozkazů vydaných na

LU (C-514/21),

PH (C-515/21),

za přítomnosti:

Minister for Justice and Equality,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení: C. Lycourgos (zpravodaj), předseda senátu, L. S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokátka: T. Čapeta,

za soudní kancelář: M.-A. Gaudissart, náměstek vedoucího soudní kanceláře,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. července 2022,

* Jednací jazyk: angličtina.

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za LU: P. Carroll, SC, T. Hughes, solicitor, a K. Kelly, BL,
- za PH: E. Lawlor, BL, R. Munro SC, a D. Rudden, solicitor,
- za Minister for Justice and Equality a za irskou vládu: M. Browne, A. Joyce a C. McMahon, jako zmocněnci, ve spolupráci s: R. Kennedy, SC, a J. Williams, BL,
- za polskou vládu: B. Majczyna, jako zmocněnec,
- za Evropskou komisi: S. Grünheid a J. Tomkin, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 27. října 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a článku 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci výkonu dvou evropských zatýkacích rozkazů v Irsku, z nichž jeden byl vydán maďarskými justičními orgány na LU a druhý polskými justičními orgány na PH za účelem výkonu trestů odnětí svobody ve vystavujících členských státech.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 3 Bod 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí:

„Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.“

- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí uvádí:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkáací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

5 Článek 2 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí zní:

„Evropský zatýkáací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.“

6 Článek 3 téhož rámcového rozhodnutí uvádí:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkáací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat evropský zatýkáací rozkaz v těchto případech:

- 1) pokud se na trestný čin, pro který je zatýkáací rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva;
- 2) pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;
- 3) pokud osoba, na niž byl evropský zatýkáací rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkáací rozkaz vydán.“

7 Článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkáacího rozkazu:

- 1) pokud v některém z případů uvedených v čl. 2 odst. 4 nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkáací rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu; avšak v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze odmítnout výkon evropského zatýkáacího rozkazu z toho důvodu, že právo vykonávajícího členského státu neukládá tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahuj[e] stejnou úpravu, pokud jde o daně, poplatky, cla a měny, jako právo vystavujícího státu;
- 2) pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkáací rozkaz, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin, jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkáací rozkaz vydán;
- 3) pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď ne zahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkáací rozkaz vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo byl-li v členském státě vynesena proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání;

- 4) jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;
 - 5) pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat;
 - 6) byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem;
 - 7) vztahuje-li se evropský zatýkácí rozkaz na trestné činy, které
 - a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje, nebo
 - b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.“
- 8 Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, který byl zaveden rámcovým rozhodnutím 2009/299, uvádí:

„Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkácí rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

- a) byla včas
 - i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,
 - a
 - ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,

nebo

- b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována

nebo

- c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí[, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit]:

i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,

nebo

ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě

nebo

d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:

i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, [přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit],

a

ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkací rozkaz.“

9 Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí uvádí:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[1]) lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkacího rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trestu nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;

[2]) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

10 Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí zní:

„1. Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;

b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;

- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
- g) pokud možno, jiné následky trestného činu.

2. Evropský zatýkácí rozkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo kdykoli poté uvést v prohlášení, které uloží u generálního sekretariátu Rady, že přijme překlad do jednoho nebo více jiných úředních jazyků orgánů Evropských společenství.“

11 Článek 15 téhož rámcového rozhodnutí uvádí:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

Rámcové rozhodnutí 2009/299

12 Body 1 a 15 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299 uvádí:

„1) Právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání je obsaženo v právu na spravedlivý proces stanoveném v článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod[, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen ‚EÚLP‘)], jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva. Tento soud rovněž prohlásil, že právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání není absolutní a že obviněná osoba se za určitých podmínek může uvedeného práva ze své vlastní svobodné vůle, výslovně či mlčky, avšak jednoznačně, vzdát.

[...]

15) Důvody pro neuznání jsou nepovinné. Nicméně by se měly členské státy při zvažování provedení těchto důvodů ve vnitrostátním právu řídit zejména právem na spravedlivý proces a měly by zohlednit obecný cíl tohoto rámcového rozhodnutí podpořit procesní práva osob a usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech.“

13 Článek 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je posílit procesní práva osob v trestním řízení, usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech a zejména zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.“

Irské právo

14 Článek 37 odst. 1 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu), ve znění účinném v rozhodné době z hlediska skutečností v původním řízení (dále jen „zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu“), stanoví:

„Osoba nebude předána podle tohoto zákona, pokud

- a) je její předání neslučitelné se závazky státu podle:
 - i) [EÚLP] nebo
 - ii) protokolů k [EÚLP],

[...]“

15 Článek 45 tohoto zákona zní:

„Osoba nebude předána podle tohoto zákona, pokud se osobně nezúčastnila soudního jednání, ve kterém byl uložen trest odnětí svobody nebo opatření spojené s odnětím osobní svobody, za účelem jehož výkonu byl evropský zatýkací rozkaz vydán, ledaže jsou v tomto zatýkacím rozkaze uvedeny údaje požadované v písm. d) bodech 2, 3 a 4 formuláře zatýkacího rozkazu uvedeného v příloze [rámcového rozhodnutí 2002/584].“

Polské právo

16 Článek 75 odst. 1 kodeksu karnego (trestní zákoník) ze dne 6. června 1997 (Dz. U. č. 88, položka 553), ve znění použitelném na spor v původním řízení, uvádí:

„Pokud se odsouzená osoba dopustila během zkušební doby úmyslného trestného činu podobného tomu, za který byla pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody, nařídí soud výkon trestu.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-514/21

17 Dne 10. října 2006 Encsi városi bíróság (Okresní soud v Encsi, Maďarsko) odsoudil LU během soudního jednání, kterého se posledně uvedený osobně zúčastnil, za čtyři trestné činy spáchané v roce 2005.

18 Dne 19. dubna 2007 Borsod Abaúj Zemplén Megyei Bíróság (Župní soud pro Borsod-Abaúj-Zemplén, Maďarsko), před kterým byl LU, jenž byl řádně předvolán, zastoupen právním zástupcem, potvrdil uvedený rozsudek a odsoudil LU k trestu odnětí svobody v délce

jednoho roku. Výkon tohoto trestu byl však podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Vzhledem k tomu, že LU strávil jeden měsíc v předběžné vazbě, zbývalo mu odpykat maximálně jedenáct měsíců z uloženého trestu.

- 19 Dne 16. prosince 2010 Encsi városi bíróság (Okresní soud v Encsi) uložil LU pokutu za nezaplacení výživného v roce 2008, tedy během zkušební doby podmíněného trestu, k němuž byl předtím odsouzen. LU byl přítomen na jednáních konaných dne 15. listopadu 2010 a dne 13. prosince 2010, avšak nebyl přítomen v okamžiku, kdy uvedený soud vyhlásil rozsudek.
- 20 V červnu 2012 Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci, Maďarsko) uvedený rozsudek změnil a uložil LU trest odnětí svobody v délce pěti měsíců a zákaz veřejné činnosti po dobu jednoho roku. Uvedený soud rovněž nařídil výkon trestu, k němuž byl LU odsouzen za trestné činy spáchané v roce 2005. Není prokázáno, zda byl tento odvolací soud povinen nařídít výkon tohoto trestu, nebo zda měl v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení.
- 21 LU byl předvolán, aby se dostavil k Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci). Ačkoli LU toto předvolání nepřevzal, bylo podle maďarského práva považováno za řádně doručené. LU se jednání uvedeného soudu nezúčastnil, ale uvedený soud ustanovil k jeho zastupování právního zástupce. Tento právní zástupce se dostavil k danému jednání a následně podal jednak návrh na obnovu řízení, který byl zamítnut, a jednak jménem LU žádost o milost.
- 22 V září 2012 vydaly maďarské orgány evropský zatýkácí rozkaz a požadovaly předání LU, který se nachází v Irsku, za účelem výkonu trestů, k nimž byl odsouzen jak za trestné činy spáchané v roce 2005, tak za trestný čin zanedbání povinné výživy. High Court (Vrchní soud, Irsko) nicméně odmítl tento zatýkácí rozkaz vykonat.
- 23 Dne 28. října 2015 Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci) na žádost LU nařídil, aby Encsi Járásbíróság (Okresní soud v Encsi) přezkoumal, zda je třeba povolit obnovu řízení, pokud jde o trestné činy spáchané v roce 2005. Dne 24. října 2016 posledně uvedený soud návrh na obnovu řízení zamítl. LU se k Encsi Járásbíróság (Okresní soud v Encsi) nedostavil, ale byl zastoupen právním zástupcem, kterého si sám zvolil.
- 24 Dne 20. března 2017 se u Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci), k němuž LU podal opravný prostředek proti uvedenému rozhodnutí, konalo jednání, kterého se LU nezúčastnil, ale byl na něm zastoupen právním zástupcem, kterého si sám zvolil. Dne 29. března 2017 uvedený soud návrh na obnovu řízení zamítl.
- 25 V důsledku tohoto rozhodnutí byl trest odnětí svobody, k němuž byl LU odsouzen za trestné činy spáchané v roce 2005 a jehož výkon Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci) nařídil v červnu 2012, podle maďarského práva opět vykonatelný.
- 26 Druhý evropský zatýkácí rozkaz, o který se jedná ve věci v původním řízení, byl dne 27. července 2017 vydán maďarskými orgány, aby si LU odpykal zbývajících jedenáct měsíců trestu odnětí svobody, k němuž byl odsouzen za čtyři trestné činy spáchané v roce 2005.
- 27 Rozhodnutím ze dne 15. prosince 2020 nařídil High Court (Vrchní soud) předání LU na základě tohoto zatýkácího rozkazu. Předkládající soud Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko), k němuž LU podal odvolání, na prvním místě uvádí, že LU se nezúčastnil soudního jednání, během kterého jej Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci) odsoudil za zanedbání povinné výživy a nařídil výkon prvního trestu odnětí svobody, který je předmětem evropského zatýkácího

rozkazu dotčeného v původním řízení. Vzhledem k tomu, že LU se podle všeho nevzdal práva účastnit se tohoto jednání, má uvedený soud za to, že uvedené soudní jednání nebylo vedeno v souladu s článkem 6 EÚLP.

- 28 Uvedený soud se dále přiklání k názoru, že pokud by řízení před Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci) mělo být považováno za součást „soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a rámcového rozhodnutí 2002/584, nebyly by splněny podmínky tohoto článku ani článku 45 zákona z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu.
- 29 Na druhém místě však předkládající soud tvrdí, že nařízení výkonu prvního trestu odnětí svobody uloženého LU by mohlo být považováno pouze za rozhodnutí týkající se výkonu nebo uplatnění tohoto trestu ve smyslu rozsudku ze dne 22. prosince 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026), a že toto rozhodnutí ani odsouzení LU za zanedbání povinné výživy neměly za cíl ani za následek změnu povahy nebo výše trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za trestné činy spáchané v roce 2005, takže dané rozhodnutí ani odsouzení nespadají do působnosti článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 30 Uvedený soud má však za to, že věc dotčená v původním řízení se v několika ohledech liší od věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026).
- 31 Podle uvedeného soudu se v projednávaném případě nejprve jeví, že rozhodující vliv mělo druhé odsouzení LU, jelikož vedlo ke zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody, který byl LU dříve uložen. Dále je uvedený soud toho názoru, že v případě předání nebude mít LU právo být vyslechnut *a posteriori*. Konečně okolnosti věci dotčené v původním řízení vykazují mnohem užší vztah k článku 6 EÚLP, jakož i k článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, než věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026). Trest odnětí svobody, který byl LU uložen za trestné činy spáchané v roce 2005, je totiž vykonatelný pouze proto, že LU byl uznán vinným a v nepřítomnosti odsouzen za zanedbání povinné výživy, a není pochyb o tom, že článek 6 EÚLP se vztahuje na řízení, které vedlo k takovému odsouzení v nepřítomnosti.
- 32 Tentýž soud mimoto uvádí, že vzhledem k tomu, že článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 a článek 45 zákona z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu brání předání LU k výkonu trestu, k němuž byl v nepřítomnosti odsouzen za zanedbání povinné výživy, bylo by podle všeho neobvyklé, že by mohl být maďarským orgánům předán za účelem výkonu trestu, k němuž byl odsouzen za trestné činy spáchané v roce 2005, ačkoli je tento trest vykonatelný pouze z důvodu tohoto odsouzení v přítomnosti.
- 33 Předkládající soud dodává, že rozhodnutí Miskolci Törvényszék (Odvolací soud v Miškovci) o zrušení podmíněného odkladu výkonu prvního trestu odnětí svobody by mohlo být považováno za natolik úzce spojené s odsouzením za zanedbání povinné výživy, že porušení čl. 6 odst. 1 EÚLP, které způsobuje vadu toto odsouzení, by muselo způsobit vadnost i tohoto rozhodnutí.
- 34 Za těchto podmínek se Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Je-li o předání vyžádané osoby požádáno za účelem výkonu trestu odnětí svobody, jehož výkon byl *ab initio* podmíněně odložen, ale následně byl nařízen v důsledku odsouzení vyžádané osoby za další trestný čin, a byl-li tento výkon trestu nařízen soudem, který vyžádanou osobu za tento další trestný čin odsoudil a uložil jí za něj trest, jsou jednání

vedoucí k tomuto následnému odsouzení a nařízení výkonu trestu součástí ,soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí', ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?

- b) Je pro odpověď na první otázku písm. a) relevantní, zda byl soud, který nařídil výkon trestu, ze zákona povinen tak učinit, nebo zda měl v této souvislosti určitý prostor pro uvážení?
- 2) Je za okolností uvedených v první otázce vykonávající justiční orgán oprávněn zjišťovat, zda jednání, která vedlo k následnému odsouzení a nařízení výkonu trestu a konalo se v nepřítomnosti vyžádané osoby, bylo vedeno v souladu s článkem 6 [EÚLP], a zejména zda nepřítomnost vyžádané osoby představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces?
- 3) a) Pokud za okolností uvedených v první otázce dospěje vykonávající justiční orgán k závěru, že jednání vedoucí k následnému odsouzení a nařízení výkonu trestu nebylo vedeno v souladu s článkem 6 [EÚLP], a zejména že nepřítomnost vyžádané osoby představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces, je vykonávající justiční orgán oprávněn či povinen i) odmítnout předání vyžádané osoby z důvodu, že by takové předání bylo v rozporu s článkem 6 [EÚLP] anebo článkem 47 či čl. 48 odst. 2 [Listiny], nebo ii) jako podmínku předání požadovat, aby vystavující justiční orgán poskytl záruku, že vyžádaná osoba bude mít po předání nárok na obnovu řízení nebo odvolání, bude mít právo se těchto řízení účastnit a tato řízení umožní opětovné přezkoumání věci samé včetně nových důkazů, což může vést ke změně původního rozhodnutí, pokud jde o odsouzení, které vedlo k nařízení výkonu trestu?
- b) Je pro účely třetí otázky písm. a) použitelným kritériem to, zda by předání vyžádané osoby porušilo podstatu jejich základních práv podle článku 6 EÚLP nebo článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, a pokud ano, postačí skutečnost, že jednání, které vedlo k následnému odsouzení a k nařízení výkonu trestu, bylo vedeno v nepřítomnosti a že v případě předání nebude mít vyžádaná osoba právo na obnovu řízení nebo odvolání, k tomu, aby vykonávající justiční orgán mohl dospět k závěru, že by předání zasahovalo do podstaty těchto práv?“

Věc C-515/21

- 35 Dne 29. května 2015 Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia (Obvodní soud pro Vratislav-Střed, Polsko) odsoudil PH v jeho přítomnosti k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku za trestný čin spáchaný v roce 2015. Výkon tohoto trestu byl však podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. PH proti tomuto odsuzujícímu rozsudku nepodal odvolání.
- 36 Dne 21. února 2017 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy (Obvodní soud v Bydhošti, Polsko) uznal PH vinným ze spáchání druhého trestného činu, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce čtrnácti měsíců. PH o jednání před uvedeným soudem nevěděl a nezúčastnil se jej ani osobně, ani prostřednictvím svého právního zástupce.
- 37 Dne 16. května 2017 Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia (Obvodní soud pro Vratislav-Střed) nařídil podle čl. 75 odst. 1 polského trestního zákoníku výkon trestu odnětí svobody v délce jednoho roku, k němuž byl PH odsouzen, a to z důvodu, že posledně uvedený spáchal během zkušební doby druhý trestný čin. Uvedený soud neměl v tomto ohledu žádný prostor pro uvážení.

- 38 PH nevěděl o jednání zahájeném u Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia (Obvodní soud pro Vratislav-Střed), ve kterém bylo rozhodnuto o zrušení podmíněného odkladu výkonu jeho prvního trestu odnětí svobody, a jednání konaného dne 16. května 2017 se nezúčastnil ani osobně, ani prostřednictvím svého právního zástupce.
- 39 Lhůta, ve které mohl PH podat odvolání proti svému odsouzení za druhý trestný čin, již uplynula a v případě předání nebude mít PH právo být vyslechnut, s výjimkou případného mimořádného opravného prostředku.
- 40 Dne 26. února 2019 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia (Obvodní soud pro Vratislav-Střed) vydal evropský zatýkácí rozkaz na PH, který se nachází v Irsku, za účelem výkonu trestu odnětí svobody v délce jednoho roku, k němuž byl odsouzen dne 29. května 2015.
- 41 Rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2020 High Court (Vrchní soud) nařídil předání PH na základě tohoto zatýkácího rozkazu. PH podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ke Court of Appeal (Odvolací soud).
- 42 Court of Appeal (Odvolací soud) zdůrazňuje, že jednání v nepřítomnosti, které vedlo k druhému odsouzení PH, se nejeví být v souladu s článkem 6 EÚLP a s články 47 a 48 Listiny, jelikož PH se podle všeho nevzdal práva se tohoto jednání účastnit.
- 43 Za těchto podmínek se Court of Appeal (odvolací soud) z obdobných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 27 až 33 tohoto rozsudku, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je-li o předání vyžádané osoby požádáno za účelem výkonu trestu odnětí svobody, jehož výkon byl *ab initio* podmíněně odložen, ale následně byl nařízen v důsledku odsouzení vyžádané osoby za další trestný čin, jsou za okolností, kdy byl soud v důsledku tohoto odsouzení povinen výkon trestu nařídit, jednání, které vedlo k tomuto následnému odsouzení, anebo jednání, ve kterém byl nařízen výkon trestu, součástí ‚soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí‘, ve smyslu čl. 4a odst. 1) rámcového rozhodnutí 2002/584]?
- 2) Má vykonávající justiční orgán za okolností popsaných v první otázce právo nebo povinnost zjišťovat, zda jednání, které vedlo k následnému odsouzení, anebo jednání, ve kterém byl nařízen výkonu trestu, přičemž se obě konala v nepřítomnosti vyžádané osoby, byla vedena v souladu s článkem 6 [EÚLP], a zejména zda nepřítomnost vyžádané osoby na těchto jednáních představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces?
- 3) a) Pokud za okolností uvedených v první otázce dospěje vykonávající justiční orgán k závěru, že jednání vedoucí k následnému odsouzení a nařízení výkonu trestu nebyla vedena v souladu s článkem 6 [EÚLP], a zejména že nepřítomnost vyžádané osoby představovala porušení jejího práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces, je vykonávající justiční orgán oprávněn či povinen i) odmítnout předání vyžádané osoby z důvodu, že by takové předání bylo v rozporu s článkem 6 [EÚLP] anebo článkem 47 či čl. 48 odst. 2 [Listiny], nebo ii) jako podmínku předání požadovat, aby vystavující justiční orgán poskytl záruku, že vyžádaná osoba bude mít po předání nárok na obnovu řízení nebo odvolání, bude mít právo se těchto řízení účastnit a tato řízení umožní opětovné přezkoumání věci samé včetně nových důkazů, což může vést ke změně původního rozhodnutí, pokud jde o odsouzení, které vedlo k nařízení výkonu trestu?

b) Je pro účely třetí otázky písm. a) použitelným kritériem to, zda by předání vyžádané osoby porušilo podstatu jejich základních práv podle článku 6 EÚLP nebo článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, a pokud ano, postačí skutečnost, že jednání, která vedla k následnému odsouzení a k nařízení výkonu trestu, byla vedena v nepřítomnosti a že v případě předání nebude mít vyžádaná osoba právo na obnovu řízení nebo odvolání, k tomu, aby vykonávající justiční orgán mohl dospět k závěru, že by předání zasahovalo do podstaty těchto práv?“

44 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 20. září 2021 byly věci C-514/21 a C-515/21 spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

K předběžným otázkám

K první otázce

45 Podstatou první otázky předkládajícího soudu ve spojených věcech C-514/21 a C-515/21 je, zda čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s články 47 a 48 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že pokud je podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody zrušen z důvodu nového odsouzení v trestním řízení a je vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu tohoto trestu, rozhodnutí vydané v nepřítomnosti, kterým byl zrušen takový odklad, nebo druhé odsouzení v trestním řízení, k němuž rovněž došlo v nepřítomnosti, představují „rozhodnutí“ ve smyslu tohoto ustanovení.

46 Na prvním místě je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivního systému předávání osob odsouzených za porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Evropské unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 67 a citovaná judikatura).

47 Za tímto účelem z tohoto rámcového rozhodnutí a zejména z jeho čl. 1 odst. 2 vyplývá, že výkon evropského zatýkacího rozkazu představuje zásadu, zatímco odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 68 a citovaná judikatura).

48 Na druhém místě ze samotného znění čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že vykonávající justiční orgán má možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se dotyčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že jsou splněny podmínky vyjmenované v písm. a) až d) tohoto ustanovení (rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, bod 38 a citovaná judikatura).

49 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že tento článek 4a tak omezuje možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, když přesně a jednotně vymezuje podmínky, za kterých nelze odmítnout uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba

osobně nezúčastnila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, body 35 a 36 a citovaná judikatura).

- 50 Článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 tak má zajistit vysokou úroveň ochrany a umožnit vykonávajícímu orgánu uskutečnit předání dotyčné osoby navzdory její nepřítomnosti na jednání soudu, ve kterém byla odsouzena, při plném dodržení jejího práva na obhajobu (rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, bod 39 a citovaná judikatura). Konkrétně z článku 1 rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s body 1 a 15 jeho odůvodnění, výslovně vyplývá, že tento článek 4a byl do rámcového rozhodnutí 2002/584 vložen s cílem chránit právo obžalovaného osobně se účastnit trestního řízení, které je proti němu vedeno, a zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.
- 51 Uvedený článek 4a musí být dále vykládán a uplatňován v souladu s čl. 47 druhým a třetím pododstavcem a článkem 48 Listiny, které – jak upřesňují vysvětlení k Listině – odpovídají článku 6 EÚLP. Soudní dvůr musí proto usilovat o to, aby jím podaný výklad čl. 47 druhého a třetího pododstavce a článku 48 Listiny zajišťoval úroveň ochrany, která bude v souladu s úrovní, jež je zaručena článkem 6 EÚLP, tak jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva [rozsudek ze dne 15. září 2022, HN (Řízení proti vyhoštěnému obžalovanému), C-420/20, EU:C:2022:679, bod 55].
- 52 Na třetím místě z judikatury Soudního dvora vyplývá, že pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být chápán tak, že se jím označuje řízení, které vedlo k přijetí soudního rozhodnutí, jímž byla osoba, jejíž předání je v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu požadováno, pravomocně odsouzena (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 74, a rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 64).
- 53 Naproti tomu rozhodnutí o výkonu či uplatnění původně uloženého trestu odnětí svobody nepředstavuje „rozhodnutí“ ve smyslu tohoto čl. 4a odst. 1, ledaže je jím dotčeno rozhodnutí o vině nebo je jeho cílem či důsledkem změnit povahu nebo výši tohoto trestu a orgán, který jej vydal, měl v tomto ohledu prostor pro uvážení. Z toho plyne, že rozhodnutí, kterým byl zrušen podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody z důvodu, že dotyčná osoba porušila objektivní podmínku spojenou s tímto odkladem, a to spácháním nového trestného činu během zkušební doby, nespadá do působnosti uvedeného čl. 4a odst. 1, neboť ponechává tento trest beze změny, pokud jde o jeho povahu i výši (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, body 77, 81, 82 a 88).
- 54 Kromě toho je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že orgán pověřený rozhodnutím o takovém zrušení nemá opětovně přezkoumávat meritum věci, která vedla k odsouzení v trestním řízení, okolnost, že tento orgán má určitý prostor pro uvážení, není relevantní, pokud mu neumožňuje změnit výši nebo povahu trestu odnětí svobody, jak byly stanoveny v rozhodnutí, kterým byla vyžádaná osoba pravomocně odsouzena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 80).
- 55 Tento striktní výklad pojmu „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je mimoto v souladu s obecnou systematikou režimu zavedeného tímto rámcovým rozhodnutím. Jak bylo totiž zdůrazněno v bodě 47 tohoto

rozsudku, toto ustanovení představuje výjimku z pravidla, podle kterého je vykonávající justiční orgán povinen předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu, a musí být tudíž vykládáno restriktivně.

- 56 Takový výklad mimoto nejlépe umožňuje dosáhnout cíle, který sleduje uvedené rámcové rozhodnutí a který spočívá – jak bylo připomenuto v bodě 46 tohoto rozsudku – ve zjednodušení a urychlení justiční spolupráce mezi členskými státy na základě zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, neboť brání tomu, aby byla vykonávajícímu justičnímu orgánu svěřena obecná funkce spočívající v přezkumu všech procesních rozhodnutí přijatých ve vystavujícím členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 87 a 88, a rozsudek ze dne 31. ledna 2023, *Puig Gordi a další*, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 88).
- 57 V tomto ohledu z ustálené judikatury zaprvé vyplývá, že rámcové rozhodnutí 2002/584, ve světle ustanovení Listiny, nelze vykládat tak, že by zpochybňovalo účinnost systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož základním prvkem je mimo jiné i evropský zatýkácí rozkaz, jak je upraven unijním normotvůrcem [rozsudek ze dne 22. února 2022, *Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě)*, C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 47 a citovaná judikatura], a zadruhé že za zaručení dodržení práv osoby, jejíž předání je požadováno, je v první řadě odpovědný vystavující členský stát (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 23. ledna 2018, *Piotrowski*, C-367/16, EU:C:2018:27, body 49 a 50).
- 58 Je třeba rovněž uvést, že takový výklad čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Na základě této judikatury jednak řízení týkající se způsobů výkonu trestů nespádají do působnosti článku 6 EÚLP a jednak opatření přijatá soudem po uložení pravomocného trestu nebo během jeho výkonu lze považovat za „tresty“ ve smyslu této úmluvy pouze tehdy, pokud mohou vést k novému vymezení nebo změně rozsahu původně uloženého trestu (viz zejména rozsudek ESLP ze dne 3. dubna 2012, *Boulois v. Lucembursko*, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, § 87; rozsudek ESLP ze dne 10. listopadu 2015, *Çetin v. Turecko*, CE:ECHR:2015:1110DEC003285709, §§ 42 až 47; rozsudek ESLP ze dne 12. listopadu 2019, *Abedin v. Spojené království*, CE:ECHR:2019:1112DEC005402616, §§ 29 až 37; rozsudek ESLP ze dne 22. června 2021, *Ballıktaş Bingöllü*, CE:ECHR:2021:0622JUD007673012, § 48, a rozsudek ESLP ze dne 10. listopadu 2022, *Kupinsky v. Ukrajina*, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, § 47 až 52).
- 59 Na čtvrtém místě je třeba zaprvé uvést, že na rozdíl od otázek týkajících se způsobů výkonu nebo uplatnění trestu spadá soudní rozhodnutí o odsouzení dotyčné osoby do trestní složky článku 6 EÚLP [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 85, a rozsudek ze dne 22. prosince 2017, *Ardic*, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 75 a citovaná judikatura].
- 60 Zadruhé právo obžalovaného být přítomen na jednání představuje základní prvek práva na obhajobu a obecně má zásadní význam při dodržování práva na spravedlivý trestní proces, které je zakotveno v čl. 47 druhém a třetím pododstavci a v článku 48 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2022, *HN (Řízení proti vyhoštěnému obžalovanému)*, C-420/20, EU:C:2022:679, body 54 až 56 a citovaná judikatura].
- 61 Evropský soud pro lidská práva v tomto ohledu rozhodl, že odsuzující rozsudek vydaný v nepřítomnosti osoby, v jejímž případě nebylo prokázáno, že se vzdala práva zúčastnit se soudního jednání a hájit se nebo že měla v úmyslu vyhnout se spravedlnosti, aniž měla možnost

dosáhnout obnovy řízení poté, co byla vyslechnuta ohledně opodstatněnosti obžaloby, která proti ní byla vznesena, ze skutkového i právního hlediska, představuje zjevné odepření spravedlnosti (rozsudek ESLP ze dne 1. března 2006, *Sejdivic v. Itálie*, CE:ECHR:2006:0301JUD005658100, § 82, a rozsudek ESLP ze dne 9. července 2019, *Kislov v. Rusko*, CE:ECHR:2019:0709JUD000359810, §§ 106, 107 a 115).

- 62 V projednávaném případě je třeba dále uvést, že druhé tresty odnětí svobody uložené PH a LU zavazovaly či opravňovaly příslušný vnitrostátní orgán ke zrušení podmíněného odkladu výkonu prvních trestů odnětí svobody, k nimž již byly tyto osoby odsouzeny, a že toto zrušení samo o sobě umožnilo vydání evropských zatýkacích rozkazů, o které se jedná v původních řízeních, neboť první tresty odnětí svobody uložené PH a LU se staly v důsledku tohoto zrušení vykonatelnými.
- 63 Odsouzení osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, v trestním řízení v její nepřítomnosti, kdy by bez tohoto odsouzení – stejně jako v projednávaném případě – nemohl být tento zatýkací rozkaz vydán, představuje skutečnost nezbytnou pro vydání uvedeného zatýkacího rozkazu, který může být stižen podstatnou vadou, jež vážně zasahuje do práva obžalovaného zúčastnit se osobně soudního jednání, které je zaručeno v čl. 47 druhém a třetím pododstavci a v článku 48 Listiny.
- 64 Zatřetí, jak bylo uvedeno v bodě 50 tohoto rozsudku, se unijní normotvůrce rozhodl přiznat v rámci mechanismu evropského zatýkacího rozkazu zvláštní význam právu obžalovaného zúčastnit se osobně soudního jednání, když v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zavedl důvod, pro který je možné odmítnout výkon takového zatýkacího rozkazu a který je zvláště věnován ochraně takového práva. Jak bylo mimoto zdůrazněno v bodě 51 tohoto rozsudku, takový důvod odmítnutí musí být vykládán v souladu s takovými požadavky plynoucími z čl. 47 druhého a třetího pododstavce a z článku 48 Listiny, jaké byly zdůrazněny v bodech 60 a 61 tohoto rozsudku.
- 65 Vykonávající justiční orgány musí mít tedy za účelem posouzení, zda je třeba na základě tohoto ustanovení odmítnout předání vyžádané osoby, možnost zohlednit nejenom případné jednání v nepřítomnosti, které vedlo k pravomocnému uložení trestu, za účelem jehož výkonu byl vydán evropský zatýkací rozkaz, ale i jakékoli jiné jednání v nepřítomnosti, které vedlo k odsouzení v trestním řízení, bez kterého by takový zatýkací rozkaz nemohl být vydán, neboť jinak by byl čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zbaven značné části svých účinků.
- 66 Jak ostatně zdůraznila Evropská komise, pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, může odkazovat na více než jedno soudní rozhodnutí, je-li to nezbytné k dosažení cíle sledovaného tímto čl. 4a odst. 1, kterým je zejména posílit právo dotyčných osob na obhajobu zaručením jejich základního práva na spravedlivý trestní proces (obdobně viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 94).
- 67 Z toho plyne, že soudní rozhodnutí, kterým byla vyžádaná osoba odsouzena v nepřítomnosti, musí být považováno za „rozhodnutí“ podle čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládaného ve světle článků 47 a 48 Listiny, pokud jeho přijetí bylo rozhodující pro vydání evropského zatýkacího rozkazu.
- 68 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s články 47 a 48 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že pokud je podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody zrušen v důsledku nového odsouzení v trestním řízení a za účelem výkonu tohoto trestu

je vydán evropský zatýkáací rozkaz, toto odsouzení v trestním řízení, o kterém bylo rozhodnuto v nepřítomnosti dané osoby, představuje „rozhodnutí“ ve smyslu tohoto ustanovení. Tak tomu není v případě rozhodnutí, kterým je zrušen podmíněný odklad výkonu uvedeného trestu.

K druhé a třetí otázce

- 69 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu ve spojených věcech C-514/21 a C-515/21, jež je třeba zkoumat společně, je, zda rámcové rozhodnutí 2002/584, ve spojení s články 47 a 48 Listiny, musí být vykládáno v tom smyslu, že vykonávajícímu justičnímu orgánu umožňuje či ukládá, aby odmítl předat vyžádanou osobu do vystavujícího členského státu nebo aby její předání podmínil zárukou, že tato osoba bude mít v tomto členském státě nárok na obnovení řízení nebo odvolání, je-li patrné, že jednání v nepřítomnosti, které vedlo ke zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl vydán evropský zatýkáací rozkaz, nebo k druhému odsouzení uvedené osoby v trestním řízení, které je rozhodující pro vydání tohoto zatýkáacího rozkazu, bylo v rozporu s článkem 47 nebo čl. 48 odst. 2 Listiny. Předkládající soud se rovněž táže, zda je nezbytné, aby takové porušení ovlivnilo podstatu práv zaručených v těchto člancích.
- 70 Na prvním místě z odpovědi na první otázku ve spojených věcech C-514/21 a C-515/21 vyplývá, že odsouzení v trestním řízení, o kterém bylo rozhodnuto v nepřítomnosti dané osoby a bez kterého by podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl evropský zatýkáací rozkaz vydán, nebyl zrušen, je součástí „soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 71 S ohledem na toto upřesnění je třeba zaprvé připomenout, že tento čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) přesně a jednotně vyjmenovává podmínky, za kterých nelze odmítnout uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně (rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 71 a citovaná judikatura).
- 72 Z toho plyne, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 neumožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout předání dotyčné osoby, pokud evropský zatýkáací rozkaz obsahuje stran soudního rozhodnutí, kterým byl uložen trest odnětí svobody, za účelem jehož výkonu byl tento zatýkáací rozkaz vydán, některý z údajů uvedených v tomto ustanovení v písm. a) až d).
- 73 V žádném z případů uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž výkon evropského zatýkáacího rozkazu nezasahuje do práva dotyčné osoby na obhajobu ani do práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jak jsou zakotvena v článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny (rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 44 a 53).
- 74 Ze stejných důvodů nemůže vykonávající justiční orgán odmítnout na základě čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 předat do vystavujícího členského státu vyžádanou osobu, pokud evropský zatýkáací rozkaz obsahuje v souvislosti s odsouzením v trestním řízení, o které bylo rozhodnuto v nepřítomnosti a které je uvedeno v bodě 70 tohoto rozsudku, některý z údajů uvedených v tomto ustanovení v písm. a) až d).

- 75 Naopak v případě, že evropský zatýkácí rozkaz neobsahuje žádný z údajů uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584, musí mít vykonávající justiční orgán možnost odmítnout předání vyžádané osoby bez ohledu na to, zda byla porušena podstata jejího práva na obhajobu, neboť žádný takový požadavek nevyplývá ze znění tohoto článku 4a ani z jeho cíle, jak byl připomenut v bodě 50 tohoto rozsudku.
- 76 Ze samotného znění uvedeného článku 4a, zejména z údaje, že vykonávající justiční orgán „může [...] odmítnout“ výkon zatýkácího rozkazu, dále vyplývá, že vykonávající justiční orgán musí mít prostor pro uvážení stran otázky, zda je třeba v takovém případě takový výkon odmítnout, či nikoli. Z článku 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 tudíž nelze dovodit, že v takovém případě, jaký je popsán v předchozím bodě, je vykonávající justiční orgán povinen odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, aniž může zohlednit okolnosti vlastní každému případu [obdobně viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, body 43 a 44].
- 77 Takový výklad je podpořen obecnou systematikou tohoto rámcového rozhodnutí. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 47 tohoto rozsudku, výkon evropského zatýkácího rozkazu představuje zásadu stanovenou uvedeným rámcovým rozhodnutím, přičemž důvody pro odmítnutí uznání a výkonu jsou výjimkami. Připravit přitom vykonávající justiční orgán o možnost zohlednit okolnosti vlastní každému případu, které by jej mohly vést k závěru, že podmínky pro odmítnutí předání nejsou splněny, by pouhou možností stanovenou v článku 4a téhož rámcového rozhodnutí nahrazovalo skutečnou povinnost, čímž by výjimku, kterou představuje odmítnutí předání, přeměnilo na pravidlo [obdobně viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 47].
- 78 Jak generální advokátka v podstatě zdůraznila v bodě 115 svého stanoviska, vykonávající justiční orgán může z tohoto pohledu zohlednit jiné okolnosti, které mu umožní se ujistit, že předání dotyčné osoby nepovede k porušení jejího práva na obhajobu, a předat ji tak do vystavujícího členského státu. V tomto ohledu lze zohlednit zejména chování dotyčné osoby, zvláště pak skutečnost, že se dotyčná osoba snažila vyhnout doručení jí určené informace nebo zabránit jakémukoli kontaktu se svými právními zástupci (rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, body 51 a 52 a citovaná judikatura).
- 79 Zadržé Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že výkon evropského zatýkácího rozkazu lze podřídit pouze jedné z podmínek taxativně stanovených v článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 14. července 2022, Procureur général près la cour d'appel d'Angers, C-168/21, EU:C:2022:558, bod 60 a citovaná judikatura).
- 80 Závazek vystavujícího členského státu přiznat osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, právo na obnovu řízení v případě, že byla odsouzena v nepřítomnosti, čímž bylo porušeno její právo na obhajobu, přitom nepatří mezi podmínky uvedené v tomto článku 5. Z toho plyne, že unijní právo brání tomu, aby vykonávající justiční orgán mohl předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, podřídit takové podmínce.
- 81 Nic to nemění na tom, že ve snaze zajistit účinnou spolupráci v trestních věcech musí vykonávající justiční orgán plně využívat nástroje upravené v článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 132 a citovaná judikatura).

- 82 Tento orgán tudíž může případně prostřednictvím žádosti o doplňující informace ve smyslu čl. 15 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí požádat vystavující členský stát o ujištění, že osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bude upozorněna na skutečnost, že na základě práva vystavujícího členského státu bude mít právo na obnovu řízení, kterého se bude moct účastnit a které umožní přezkoumání věci samé včetně nových důkazů a zrušení původního rozhodnutí, přičemž se rozumí, že pokud by vystavující členský stát poskytl takové ujištění, byl by vykonávající justiční orgán povinen předat dotyčnou osobu v souladu s čl. 4a odst. 1 písm. d) uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 83 Na druhém místě z odpovědi na první otázku, jež je uvedena v bodě 68 tohoto rozsudku, vyplývá, že rozhodnutí o zrušení podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl evropský zatýkací rozkaz vydán, nespadá do působnosti článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584, takže okolnost, že toto rozhodnutí bylo přijato v nepřítomnosti, nemůže odůvodnit odmítnutí vykonávajícího justičního orgánu předat vyžádanou osobu.
- 84 Mimoto vzhledem k tomu, že taková okolnost nepředstavuje jeden z důvodů pro povinné nebo fakultativní odmítnutí výkonu, které jsou uvedeny v člancích 3 a 4 tohoto rámcového rozhodnutí, nemohou ani tato ustanovení představovat základ pro takové odmítnutí.
- 85 Jak ovšem generální advokátka v podstatě zdůraznila v bodě 126 svého stanoviska, předání vyžádané osoby může být výjimečně odmítnuto na základě čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 72)
- 86 V tomto ohledu je nicméně třeba konkrétně upřesnit, že vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s článkem 47 Listiny, pouze tehdy, pokud má k dispozici důkazy, které nasvědčují existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, a pokud konkrétně a přesně ověřil, zda vzhledem k osobní situaci vyžádané osoby, k povaze trestného činu, za který je stíhána, a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do vystavujícího členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí (rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 97).
- 87 Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda jsou v projednávaném případě splněny podmínky uvedené v předchozím bodě.
- 88 Vykonávající justiční orgán konečně nesmí vyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu, který nesplňuje minimální požadavky, na nichž závisí jeho platnost a mezi něž patří požadavky stanovené v čl. 1 odst. 1 a v článku 8 rámcového rozhodnutí 2002/584 (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, body 69 a 70). V projednávaném případě, s výhradou ověření předkládajícím soudem, neexistují skutečnosti nasvědčující tomu, že evropské zatýkací rozkazy dotčené v původních řízeních nesplňují tyto minimální požadavky.
- 89 Vzhledem k tomu, že rámcové rozhodnutí 2002/584 taxativně uvádí důvody umožňující odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 73), brání tedy toto rámcové

rozhodnutí tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl předat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkáací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, z důvodu, že podmíněný odklad výkonu tohoto trestu byl zrušen rozhodnutím vydaným v nepřítomnosti.

- 90 Jak bylo mimoto upřesněno v bodě 80 tohoto rozsudku, uvedené rámcové rozhodnutí ani neumožňuje, aby předání vyžádané osoby bylo podmíněno tím, že tato osoba může ve vystavujícím členském státě dosáhnout soudního přezkumu rozhodnutí, které bylo přijato v její nepřítomnosti a na jehož základě byl zrušen podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl evropský zatýkáací rozkaz vydán.
- 91 Tato podmínka totiž nepatří mezi podmínky, které jsou uvedeny v článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/584, který – jak bylo připomenuto v bodě 79 tohoto rozsudku – taxativně uvádí podmínky, kterým může podléhat výkon evropského zatýkáacího rozkazu.
- 92 Z výše uvedeného vyplývá, že:
- článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávajícímu justičnímu orgánu umožňuje odmítnout předání vyžádané osoby do vystavujícího členského státu, je-li patrné, že se jednání, které vedlo k druhému odsouzení této osoby v trestním řízení, jež bylo rozhodující pro vydání evropského zatýkáacího rozkazu, konalo v nepřítomnosti, ledaže evropský zatýkáací rozkaz obsahuje v souvislosti s uvedeným jednáním některý z údajů stanovených v písm. a) až d) tohoto ustanovení,
 - rámcové rozhodnutí 2002/584, ve světle článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl předat vyžádanou osobu do vystavujícího členského státu z důvodu, že se jednání, ve kterém byl zrušen podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl evropský zatýkáací rozkaz vydán, konalo v nepřítomnosti, nebo podmínil předání této osoby poskytnutím záruky, že tato osoba bude moci mít v tomto členském státě nárok na obnovu řízení nebo odvolání, umožňující přezkoumat takové rozhodnutí o zrušení nebo druhé odsouzení v trestním řízení, o kterém bylo rozhodnuto v nepřítomnosti a je rozhodující pro vydání tohoto zatýkáacího rozkazu.

K nákladům řízení

- 93 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, ve světle článku 47 a článku 48 Listiny základních práv Evropské unie,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

pokud je podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody zrušen v důsledku nového odsouzení v trestním řízení a za účelem výkonu tohoto trestu je vydán evropský zatýkací rozkaz, toto odsouzení v trestním řízení, o kterém bylo rozhodnuto v nepřítomnosti dané osoby, představuje „rozhodnutí“ ve smyslu tohoto ustanovení. Tak tomu není v případě rozhodnutí, kterým je zrušen podmíněný odklad výkonu uvedeného trestu.

- 2) Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

vykonávajícímu justičnímu orgánu umožňuje odmítnout předání vyžádané osoby do vystavujícího členského státu, je-li patrné, že se jednání, které vedlo k druhému odsouzení této osoby v trestním řízení, jež bylo rozhodující pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, konalo v nepřítomnosti, ledaže evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souvislosti s uvedeným jednáním některý z údajů stanovených v písm. a) až d) tohoto ustanovení.

- 3) Rámcové rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve světle čl. 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie,**

musí být vykládáno v tom smyslu, že

brání tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl předat vyžádanou osobu do vystavujícího členského státu z důvodu, že se jednání, ve kterém byl zrušen podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, za jehož účelem byl evropský zatýkací rozkaz vydán, konalo v nepřítomnosti, nebo podmínil předání této osoby poskytnutím záruky, že tato osoba bude moci mít v tomto členském státě nárok na obnovu řízení nebo odvolání, umožňující přezkoumat takové rozhodnutí o zrušení nebo druhé odsouzení v trestním řízení, o kterém bylo rozhodnuto v nepřítomnosti a je rozhodující pro vydání tohoto zatýkacího rozkazu.

Podpisy